

El olor a leche quemada

Títol original: *Milch ins Feuer* (AKA: *Smell Of Burnt Milk*) **Direcció i guió:** Justine Bauer
País: Alemanya **Durada:** 78 min **Any:** 2024 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Karolin Nothacker, Johanna Wokalek, Pauline Bullinger, Anne Nothacker... **Música:** Cris Derksen
Fotografia: Pedro Carncier **Distribuïdora:** Con Un Pack De Películas **Estrena a Espanya:** 4/9/2026

No recomanada per a menors de 12 anys

Doblada en espanyol / Versió original en alemany, amb subtítols en català

SINOPSI

A la regió rural de Hohenlohe, la Katinka viu amb la seva família en una explotació de vaques lleteres al caire de la ruïna. Mentre el sector agrícola s'enfonsa, ella somia continuar el negoci familiar malgrat que la seva mare no hi veu futur. La seva amiga Anna afronta un embaràs inesperat mentre totes dues viuen un estiu marcat pels dubtes i els canvis. Entre la feina, els camps i els animals, la Katinka haurà de decidir si està disposada a lluitar per una forma de vida que sembla condemnada a desaparèixer. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Les dificultats del món rural

Una noia vol continuar amb la granja familiar mentre el camp alemany es transforma. Justine Bauer retrata tradició, gènere i futur amb humor i sensibilitat.

El Olor a Leche Quemada, òpera prima de Justine Bauer, arriba als cines el 4 de setembre amb una mirada tan tendra com incòmoda sobre el món rural. Entre vaques, alpaques, banys a la bassa i decisions massa grans per a una adolescent, la pel·lícula observa la desaparició d'una forma de vida i les contradiccions dels que encara la volen salvar.

És estiu a Hohenlohe, comarca rural del sud d'Alemanya. La Katinka viu amb les seves germanes, la seva mare Marlies i la seva l'àvia Emma en una explotació de vaques lleteres que sobreviu amb dificultat. La llet ja no és rendible, l'agricultura travessa una crisi profunda i cada cop són més les explotacions que desapareixen. Tot i així, la Katinka té clar què vol fer amb la seva vida: quedar-s'hi.

El problema és que la granja no serà seva. La tradició familiar estableix que l'hereti el seu germà. La Katinka coneix perfectament l'ofici que estima, però no té dret a convertir-lo en el seu futur. La seva mare, que ha dedicat bona part de la seva vida a la feina agrícola, tampoc no confia gaire en aquest futur i preferiria que les seves filles busquessin un altre camí.

Una granja, tres generacions i massa preguntes

Bauer evita convertir aquest conflicte en un melodrama rural. Al contrari, ***El Olor a Leche Quemada*** troba la seva força en la quotidianitat. Hi ha estables per netejar, animals per alimentar, bromes entre germanes i adolescents que passen el temps al costat d'una bassa. També hi ha animals que moren, i la càmera observa aquests moments amb la naturalitat de qui entén que la vida a una granja inclou inevitablement la mort.

Aquesta absència de subratllats resulta especialment eficaç. La pel·lícula no necessita explicar que el camp està desapareixent: només cal mirar al voltant. Un veí amb gairebé noranta vaques amb prou feines aconsegueix alimentar la seva família. Planta creus de fusta per denunciar la seva situació i arriba a apagar una foguera de palla amb llet davant de les càmeres. La protesta, no obstant, es perd sense conseqüències. On abans hi havia una explotació agrícola apareix una urbanització.

Quan la tradició es converteix en una pregunta

El conflicte de la Katinka té una dimensió més gran que la d'una disputa familiar. La jove representa el desig de continuar una tradició justa quan les condicions econòmiques i socials semblen convidar a abandonar-la. Vol ser agricultora perquè coneix aquesta feina des de dins, no perquè ho imagini com una bucòlica postal campestre.

Aquí apareix una de les idees més interessants de la pel·lícula: el camp no és presentat ni com a paradís perdut ni com a territori condemnat. És un espai de treball, cansament, afectes i frustracions. Bauer qüestiona també els rols de gènere que determinen qui pot heretar i qui ha de marxar, encara que tingui la mateixa experiència i el mateix vincle amb la terra.

[...]

Alvaro Granada – neo2.com